

ANDREW MORTON

Meghan

EEN BIOGRAFIE

PEPPER
BOOKS

Eerder verschenen bij Pepper Books van dezelfde auteur

Diana. Haar eigen verhaal

NUR 320/W112101

Bisac B10014000

© MMXXI Nederlandse editie: Pepper Books

This revised and updated paperback edition first published in 2021

First published in Great Britain in 2018 by Michael O'Mara Books Limited

9 Lion Yard, Tremadoc Road, London SW4 7NQ

Copyright © Andrew Morton 2018, 2021

Oorspronkelijke titel: *Meghan: A Hollywood Princess*

Nederlandse vertaling: Joost Zwart, Ed van Eeden en Sander Buesink

Vormgever omslag: Natasha Le Coultre

Nederlandse belettering: Mariska Cock

© Omslagfoto: Chris Jackson / Getty Images

Boekverzorging: Asterisk*, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Pepper Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

pepperbooks.nl

INHOUD

Dankwoord		7
PROLOOG	De paradox van Meghan	9
EEN	Op zoek naar wijsheid	15
TWEE	Opgroeien als Markle	25
DRIE	Een straat genaamd Gladys	43
VIER	‘Kun je “Hi” zeggen?’	59
VIJF	Korte rokjes, hoge hakken	77
ZES	Een ster op maat gemaakt	87
ZEVEN	Het ‘aha’-moment	107
ACHT	Van beide kanten bekeken	123
NEGEN	Toen Harry Meghan ontmoette	139
TIEN	Afrika in	155
ELF	Een zeer openbare affaire	167
TWAALF	Thee met Hare Majesteit	189
DERTIEN	De bruid van zes miljard	199
VEERTIEN	Uitnodiging voor een bruiloft	211
VIJFTIEN	Daar komt de bruid	225
ZESTIEN	Inwijding in de familie	237
ZEVENTIEN	Ras en relaties	249
ACHTTTIEN	In Diana’s voetsporen	269
NEGENTIEN	Een lang afscheid	281
TWINTIG	Lang en gelukkig?	293
Register		313

DANKWOORD

Soms helpt het om op het juiste moment op de juiste plaats te zijn. Mijn vrouw Carolyn komt uit Zuid-Californië, en een deel van het jaar woon ik in Pasadena, een paar kilometer ten noordoosten van het centrum van Los Angeles. Toen de verloving van Meghan Markle met prins Harry werd aangekondigd, was het opmerkelijk hoeveel mensen uit de buurt verhalen hadden over de *Suits*-actrice. Pasadena was echt het Meghan Markle-centrum: Edmund Fry, de eigenaar van Rose Tree Cottage, een stukje Engeland in de stad, had haar thee geserveerd; haar vroegere vriendje, nu makelaar, had een huis verkocht aan de overkant van waar ze woonde; ouders stuurden hun kinderen naar de school waar Meghan heeft gestudeerd of opgetreden; lokale fotografen hadden dozen vol dia's met nooit eerder geziene foto's van de toekomstige royalty; en de Hippie Kitchen, waar ze in haar tienerjaren als vrijwilligster werkte, was slechts een klein eindje rijden bij ons vandaan.

Dus wil ik, beginnend in Pasadena, mijn vriendin dr. Wendy Kohlhase bedanken omdat ze mij introduceerde bij de enthousiaste en behulpzame medewerkers en leidinggevenden van de Immaculate Heart High School. Schooldirectrice Maureen Diekmann en Callie Webb doken diep in de archieven die in de kelder waren opgeslagen om alles op te graven wat met Markle te maken had, terwijl de ervaren leraren Christine Knudsen en Maria Pollia hun inzichten deelden over hun voormalige leerling. Mijn dank ook aan fotograaf John Dlugolecki voor het ontdekken van een charmante reeks foto's van Meghan toen ze opbloeiende tot een mooie jonge vrouw.

Gigi Perreau, zelf een Hollywood-kindster en oud-leerling van Immaculate Heart, en Emmanuel Eulalia, toneelregisseur aan de Saint Francis High School in La Cañada, beschreven Meghans opkomende talent. Elizabeth en Dennys McCoy spraken hartelijk over de jonge Meghan, terwijl de gedachten van Catherine Morris, Jeff Dietrich en het personeel van de Hippie Kitchen, die onvermoeibaar werken om mensen te helpen die geen dak boven hun hoofd hebben, zeer werden gewaardeerd.

Met betrekking tot Meghans gecompliceerde en uitgebreide stamboom wil ik de genealogen Elizabeth Banas, Gary Boyd Roberts en historicus Christopher Wilson bedanken, evenals professor Carmen Harris, van de University of South Carolina Upstate, die het leven van haar voorouders in een context plaatste. Familieleden Tom Markle junior, Roslyn Loveless en Noel Rasmussen hielpen allemaal om haar al net zo gecompliceerde opvoeding boven water te krijgen, terwijl verschillende vrienden, onder wie Leslie McDaniel en anderen die anoniem blijven, hun zienswijze toevoegden. Tameka Jacobs en Leyla Milani spraken met veel begrip over het meisje dat ze kenden uit de *Deal or No Deal*-tijd, terwijl verschillende leden van de crew van *Suits*, die om professionele redenen niet genoemd wilden worden, ook meededen. Mijn dank ook aan Samantha Brett, de auteur van *Game Changers*.

Ik wil ook professor Prochaska en Trevor Phillips OBE, voormalig voorzitter van de Commissie voor Gelijkheid en Mensenrechten, bedanken voor hun mening over haar invloed op de monarchie en het land. Ik heb dit onderwerp besproken met andere voormalige leden van de koninklijke huishouding, die begrijpelijkerwijs hebben gevraagd om niet te worden genoemd. Dank ook aan iedereen in de roddelpers en op sociale media die Meghans leven en carrière zorgvuldig hebben gevolgd.

Ook enorm veel dank aan mijn researchers Phil Dampier en Emily Stedman in Londen en de onvermoeibare Lisa Derrick in Los Angeles. Bovendien zouden we zonder de totale professionaliteit van mijn redacteurs Fiona Slater en Helen Cumberbatch in Londen en Gretchen Young in New York, evenals de toewijding van redactieassistent Katherine Stopa en eindredacteur Nick Fawcett, nooit de eindstreep hebben gehaald.

Als laatste een grote kreet van dank aan al mijn vrienden, kennissen en burens in Pasadena, die met hun ideeën, suggesties en adviezen veel energie hebben verschaft aan dit hele project.

Pasadena
September 2021

PROLOOG

De paradox van Meghan

Toen ik onderzoek deed voor *Wallis in Love*, mijn biografie van Wallis Simpson, de hertogin van Windsor, kwam ik een foto tegen die haar relatie met haar koninklijke man Edward VIII en diens wereld leek samen te vatten.

De foto was genomen op een omgeploegd veld of op een sombere, vlakke ondergrond. Terwijl de hertog van Windsor, gekleed in een schreeuwelijke geruite broek, er vrolijk op los schoot naar fazanten en andere vliegende wezens, keek Wallis Simpson toe naar dit beeld van abjecte ellende: ze zat ongemakkelijk op een houten schietstok en huiverde bij het lawaai van de geweren. De hertogin – in een gebroken witte bontjas, een stijlvolle hoed en modieuze enkellaarzen – leek erop te zijn gekleed om op een winterdag te winkelen in Knightsbridge of een andere chique buurt. Verveling sijpelde uit al haar poriën. Wallis, tot aan haar elegant gemanicuurde vingertoppen een stadsmeisje, wenste duidelijk dat ze ergens – waar dan ook – anders was, om niet te hoeven toekijken hoe haar man van alles doodde.

Ik moest denken aan deze foto en wat die vertegenwoordigde, toen duidelijk werd dat een andere Amerikaanse het hart had gewonnen van een onstuimige prins, die bekendstond als een van de beste schutters van Engeland. Niet voor niets noemde zijn moeder – wijlen Diana, de prinses van Wales – haar zonen *'the killer Wales'* (een woordspeling op 'killer whale', een Engelse benaming voor orka's), omdat Harry en William uitzonderlijk bedreven en enthousiast waren als het ging om jagen.

Hoe zou Rachel Meghan Markle – die 'classy' als favoriet woord had, die opkwam voor dierenrechten en die politiek gezien links was – kunnen

passen bij een familie voor wie jagen, schieten en vissen een manier van leven was? Diana slaagde voor de zogeheten Balmoral-test, de onuitgesproken beoordeling van koninklijke vriendinnetjes – en vriendjes – door de familie, toen ze in een moeras viel en er lachend uit kwam. De royals en hun gezelschap vonden haar ongelukje hilarisch. Diana's grootmoeder Lady Ruth Fermoy waarschuwde haar er later dan ook voor: de koninklijke familie heeft een heel ander gevoel voor humor dan de rest van ons. Diana luisterde niet en ging door met haar noodlottige koninklijke relatie.

Zou Meghan, een meisje dat opgroeide aan de Amerikaanse westkust, de geheimzinnige familiecodes en obscure verwijzingen begrijpen, die hen aan het grinniken en gniffelen brachten? Haar liefde voor honden vormde in elk geval een uitgangspunt om een gesprek aan te gaan met de koningin.

Zoals Kate Middleton al had ondervonden, stond Meghan op het punt om zich bij een familie te voegen waarin kwesties als wie het eerste een kamer binnenkomt, wie waar zit, wie buigt of een kniksje maakt voor wie, allemaal onderdeel zijn van een doolhofachtige pikorde. Meghan ging haar wereld van smaakmakers, influencers en merkambassadeurs verruilen voor een verwarrende stroom van ritmeesters, butlers, jachtopzieners en drijvers.

Ik was niet de enige die over deze dingen nadacht toen het nieuws binnenkwam over de romance van prins Harry met de ster van *Suits*, een juridische dramaserie op de kabel-tv. Als biograaf van Diana werd mij vaak door journalisten gevraagd: 'Zou het standhouden?' Deze vraag over het datende paar verwees duidelijk naar het ongelukkige huwelijk en de uiteindelijke scheiding van de prins en prinses van Wales.

Op dat moment vond ik het een verkeerde vraag omdat iedereen die prins Harry zelfs maar oppervlakkig kende zou hebben opgemerkt dat hij de gretige aanbidder was in dit romantische drama, en niet andersom.

Wel kon iedereen zien wat zij zou gaan opgeven – een succesvolle tv-carrière, een florissante aanwezigheid op sociale media en haar liefdadige rollen als wereldwijde ambassadeur voor World Vision Canada en pleitbezorger bij de VN – om door een huwelijk toe te treden tot de koninklijke familie.

Het was ook duidelijk dat ze geen verlegen meisje van het platteland was dat net van school kwam, maar een gescheiden vrouw van de wereld die een actieve promotor was van gendergelijkheid, vrouwenrechten en, om een Markle-uitdrukking te gebruiken, 'de verandering zijn'. Dat is een devies dat niet snel in je opkomt in combinatie met de monarchie, een instelling die

wordt gedefinieerd door het verleden en voorouders. Diana maakte al eens de grap: het enige wat ze veranderen, is hun kleding.

De paradox van Meghan is tweesnijdend. Feministen vonden dat ze zou worden opgeslokt door het koninklijke systeem, waardoor haar agenda als gelijkerechtenactivist ernstig in gevaar kwam. Ze stond op het punt om haar waarden en principes te verruilen voor de benaming ‘Hare Koninklijke Hoogheid’ – en de kans om de rest van haar leven met gebogen knie lichte buigingen te maken voor de hertogin van Cambridge.

Aan de andere kant vreesden traditionalisten dat ze een mooi uitzienend Trojaans paard was: haar waarden en levensstijl zouden niet passen bij een duizend jaar oude instelling die angstvallig hiërarchisch is, en die eerbied en acceptatie van de bestaande orde aanmoedigt. Dit was geen monarchie voor modieus Europees design. Hoe zou deze progressieveling op hoge hakken omgaan met een wereld waarin een scheve versiering al een koninklijke be-risping kan opleveren?

Natuurlijk was de ultieme ironie dat, hoewel Meghan zelf al succesvol was, we pas collectief aandacht aan haar begonnen te schenken omdat ze trouwde met een man wiens plaats in de samenleving werd bepaald door zijn geboorte in plaats van door zijn capaciteiten.

Misschien is de reden dat de paradox van Meghan standhoudt, dat ze door haar huwelijk terechtkwam in een familie – en in een instelling – die net zo goed gedefinieerd werd door tegenstrijdigheden en inconsequenties als door een positie aan de top van de samenleving. Dat zou niet logisch moeten zijn, maar is dat wel. Of zoals Thomas Paine, de auteur van het achttiende-eeuwse boekwerk *Rights of Man*, opmerkte: ‘Een erfelijke monarchie is net zo absurd als een erfelijke arts of wiskundige.’

De echte vraag was wie zou inschikken voor wie: Meghan of de monarchie? Of, anders gezegd: wie zou er als eerste inbinden?

Meghan was heel anders dan andere koninklijke bruiden – in elk geval in het Huis Windsor. Ze is afkomstig uit een land, cultuur en beroep waarin het zelf en de trouw aan jezelf op de eerste, de tweede én de derde plaats komen. De instelling waartoe ze hoopte te gaan behoren werd juist gekenmerkt door zelfverloochening, door ‘briljant karakterloos’ te zijn, om een expert te citeren. De thema’s waarvoor zij zich inzette – gendergelijkheid en vrouwenrechten – pasten slecht bij een instelling die gebaseerd was op rang, positie en hiërarchie.

Ze mocht dan misschien een soort eenhoorn zijn, maar ze was niet de enige. Er zijn meer Amerikaanse vrouwen geweest die trouwden met buitenlandse prinses, een succesvolle carrière hadden en het konden navertellen. Denk aan de actrice Grace Kelly, die trouwde met prins Rainier van Monaco, en de op Princeton opgeleide Lisa Najeeb Halaby, een topmanager bij een luchtvaartmaatschappij, die koningin Noor van Jordanië werd na haar huwelijk met de Jordaanse koning Hoessein. Beide vrouwen staan bekend om hun filantropische werk, net als de Texaanse Sarah Butler, die afgestudeerd is in internationale betrekkingen en een indrukwekkend cv heeft met aanstellingen bij de Verenigde Naties, Human Rights Watch en liefdadigheidsinstellingen die zich bezighouden met vrouwenkwesties. Ze vond haar ridder op het witte paard in prins Zeid bin Ra'ad Zeid al-Hussein van Jordanië: het echtpaar trouwde in 2000, waarna miss Butler Hare Koninklijke Hoogheid prinses Sarah Zeid werd.

Zij vormden het levende bewijs dat verschillende culturen en nationaliteiten geen belemmeringen waren voor individueel geluk en breder algemeen respect. Het verschil was dat Meghan, in tegenstelling tot de andere Amerikaanse royals, een vrouw was met een gemengd erfgoed, die haar afstamming kon herleiden tot de katoenvelden van Georgia en de wereld van slavernij en onderdrukking. Haar raciale achtergrond, en zelfs haar hele bestaan, leidde in Groot-Brittannië tot een debat over etnische tolerantie.

De nieuwe telg van gemengde herkomst kwam op een moment dat zowel de natie als de monarchie zelf een echte, ingrijpende verandering doormaakten. Harry en Meghan begonnen te daten toen het Verenigd Koninkrijk net de wonden begon te likken van het vijandige vertrek uit de Europese Unie, na een referendum in 2016. Al dan niet terecht werd Groot-Brittannië gezien als een steeds meer insulair en nationalistisch land, terwijl de koninklijke familie als relevanter en inclusiever werd beschouwd dankzij dit meisje uit Californië. De eerste tekenen zagen er veelbelovend uit, met her en der aantoonbaar bewijs dat gemeenschappen die voor het grootste deel bestonden uit etnische minderheden dankzij de aanwezigheid van Meghan geïnteresseerder raakten in de werking van de monarchie.

Binnen de koninklijke familie zelf legden de pensionering van prins Philip en de verminderde werkdruk van de koningin, met name haar besluit om geen verre reizen meer te maken, een zwaardere last op de jongere generatie. De verwachting was dat Meghan zou helpen om die last te verlichten.

Hoewel Meghan haar koninklijke avontuur begon op een kritiek moment in de koninklijke en de Britse geschiedenis, trad ze in Diana's voetsporen door het Huis Windsor een internationale, glamoureuze glans te geven. Anders dan Diana was ze vertrouwd met de camera's en was ze er niet bang voor. Het valt te betwijfelen of de wereldwijde media zo opgewonden zouden zijn geweest als Harry had gekozen voor een leuk meisje uit de hogere klasse van de Britse adel.

Lang voordat prins Harry in verband werd gebracht met Meghan, maakte haar middelbare school, Immaculate Heart in Los Angeles, al regelmatig studie van de toespraak die ze hield op de VN-vrouwenconferentie van 2015 over gendergelijkheid, als inspiratie voor de huidige generatie vrouwelijke studenten.

Ze arriveerde volledig ontwikkeld bij de poorten van Buckingham Palace: een succesvolle actrice, een populaire blogger en een erkend voorvechtster van mensenrechten. Het bleef de vraag of deze ambitieuze, intelligente, moderne en succesvolle vrouw op koers zou blijven.

Ze kon zich beroemen op een bloedlijn van slaven en koningen, dienaren en zwaardvechters. En ze had een opmerkelijke reis afgelegd, die nergens anders had kunnen beginnen dan in de stad van de dromen: Los Angeles.

EEN

Op zoek naar wijsheid

Jarenlang maalden er vragen door haar achterhoofd: waar komt mijn familie vandaan, wat is mijn geschiedenis? Voor Rachel Meghan Markle – door haar familie ‘Bud’ en ‘Flower’ genoemd – was het een raadsel dat haar bleef bezighouden. Het feit dat haar moeder Doria Ragland een Afro-Amerikaanse uit Los Angeles in Californië was, en haar vader Thomas Wayne Markle een witte man uit Pennsylvania, vergrootte enkel de verwarring. Ze had het idee dat ze haar plek moest vinden, de plek waar ze thuishoorde, in zowel de zwarte als de witte wereld. In de hiërarchie van kleur, die nog altijd grote invloed heeft op plek en positie in de Amerikaanse maatschappij, was ze licht getint en werd ze daarom als ‘witter’ gezien dan haar zwarte neven en nichten. Dus bij haar verwarring kwam een beweeglijkheid, een bereidheid om de wereld vanuit verschillende perspectieven te bezien, vanuit beide zijden.

Ze had met grote ogen naar haar oom Joseph geluisterd als die weer eens het verhaal vertelde over hoe de Raglands dwars door de vs van Cleveland in Ohio naar Los Angeles waren gereden in een geleende auto, toen haar moeder nog een baby was. Hun avontuur had een onaangename wending genomen toen ze in een sneeuwstorm een dorp in Texas in reden. Ze waren op zoek naar een kamer om te overnachten, maar beseften al snel dat ze ongewenst waren in het plaatsje vol rednecks. Een vent wees door de sneeuw naar de verte en schreeuwde: ‘Daar is de snelweg. Wegwezen. Jullie zijn hier niet welkom.’

Mogelijk is het een familielegende – de route van Cleveland naar Los Angeles komt niet in de buurt van Texas – maar voor Meghans oom, toen zeven of acht jaar oud, was het zijn eerste bewuste ervaring van racisme. Hij vertelde ook dat als ze tijdens hun reis bij een eethuis stopten, ze te horen kregen dat ze de achterdeur voor ‘kleurlingen’ moesten gebruiken. Meghan kwam te weten dat de geschiedenis van haar moeders familie er een was van

uitbuiting, discriminatie en onrecht. Ze maakte het zelf ook mee, zoals die keer toen ze het bloed naar haar hoofd voelde stijgen toen iemand op een parkeerplaats het ‘N-woord’ naar haar moeder schreeuwde omdat ze niet vlot genoeg wegreed. Het was een woord dat haar voorouders – slaven die op de katoenplantages van Georgia werkten – dagelijks te horen zullen hebben gekregen.

Geen wonder dat Meghan verwarring voelde bij haar stamboom. Onderzoek naar haar voorouders van moederskant is bepaald niet makkelijk. Er is nu eenmaal weinig informatie over zwarte mensen in het zuiden voor de afschaffing van de slavernij. Er zijn maar weinig geschreven bronnen, de meeste kennis werd mondeling doorgegeven. We weten wel dat de familie jarenlang eigendom was van een methodist, William Ragland, wiens familie oorspronkelijk uit Cornwall in het zuidwesten van Engeland kwam voordat ze naar Virginia en vervolgens North Carolina emigreerde.

Ragland woonde met zijn slaven in Chatham County, North Carolina, en trok vervolgens naar Jonesboro in Georgia, waar de autoriteiten in loterijen land weggaven om kolonisten aan te trekken. Van oudsher hadden slaven enkel een voornaam, die ze van hun eigenaar hadden gekregen, en soms werd daar de achternaam van hun eigenaar aan toegevoegd. Uit het beperkte archiefmateriaal dat er is, blijkt dat de eerste ‘zwarte Ragland’, dat wil zeggen de eerste gedocumenteerde voorouder van Meghan, in 1830 in Jonesboro werd geboren. Dat was Richard Ragland, die trouwde met een vrouw genaamd Mary. Het grootste deel van zijn leven bracht hij in slavernij door, maar zijn zoon Stephen, die in 1848 werd geboren, maakte de afschaffing van de slavernij mee, die volgde toen de Unie, de noordelijke staten die tegen slavernij waren gekant, onder president Abraham Lincoln in 1865 de Confederatie van slavenstaten versloeg. Volgens documenten die werden opgespoord door de genealoog Elizabeth Banas uit Massachusetts, werd Stephen Ragland na de oorlog een pachter. Maar in de praktijk was dat slavernij onder een andere naam, want het overgrote deel van wat hij verbouwde werd als pacht opgeëist door de witte landeigenaar, voor wie hij ook diensten moest verrichten. Een doorsnee pachter als Stephen zat daardoor voortdurend in de schulden.

Hoewel ze in juni 1865 aan het einde van de oorlog bevrijd werden, konden de voormalige slaven pas bij de volkstelling van 1870 officieel een eigen naam registreren. Stephen Ragland hield vast aan de achternaam van zijn voormalige meester en aan de voornaam die hij had gekregen. Een heel wat

minder romantisch keuze dan 'Wisdom' (wijsheid), de naam die betbetovergrootvader Ragland volgens Meghan had gekozen toen hij de kans had om een nieuwe start te maken. In juli 2015 schreef ze in het tijdschrift *Elle*: *Wat me misschien wel het meest verbindt met mijn ingewikkelde familiestamboom, met mijn verlangen om te weten waar ik vandaan kom en met het gemeenschappelijke in mijn bloedlijn, is de keuze die mijn betbetovergrootvader maakte voor een nieuw begin. Hij koos als achternaam Wisdom.*

Helaas stellen de professionele genealogen en onderzoekers die haar verleden zorgvuldig hebben uitgepluisd, dat de archieven, hoe beperkt en verwarrend ook, aantonen dat hij zijn oorspronkelijke naam hield. Ze vonden ook dat zijn eerste vrouw Ellen Lemens heette, en dat het paar op 18 augustus 1869 trouwde en vervolgens vier kinderen kreeg: Ann (die ook wel Texas werd genoemd), Dora, Henry en Jeremiah, die in 1881 of 1882 werd geboren, en die Meghans betovergrootvader is. Uit volkstellingen en belastingregisters kunnen we opmaken dat Stephen en Ellen enkele jaren bij Jonesboro op de Raglandplantage bleven wonen, de plek waar ze slaven waren geweest. Uit de gegevens van de volkstelling blijkt dat Stephen na de dood van Lemuel Ragland op 19 mei 1870 voor Lemuels weduwe Mary werkte, die toen zestig was. Andere familieleden woonden in de buurt, waarschijnlijk in dezelfde plantagebarakken of primitieve houten schuren. Onder hen Vinny en Willy Ragland, naast Charles, Jack, Jerry, Mariah en Catherine Lemens.

Na een tijd in Jonesboro, de stad die nu beroemd is als het decor voor de epische roman over de Burgeroorlog *Gone with the Wind*, verhuisde de familie een klein stuk, te weten naar Henry County, een landbouwstreek bekend om zijn vruchtbare grond en eersteklas katoen. Stephen en zijn zoons Henry en Jeremiah bewerkten het land als pachters of als boerenknechten. Naast zijn faam als katoenstreek had Henry County ook de duistere reputatie een centrum van de Ku Klux Klan te zijn, die in het voorjaar van 1866 in deze streek opkwam. De eerste actie van de Klan in de county was het lynchen van de voormalige slaaf Dave Fargason tijdens een lokaal conflict, dat draaide rond onderwijs voor zwarte kinderen. Stephens zoon Henry stond later ook tegenover een groep gewapende witte mannen, maar hij wist heelhuids te ontkomen. De lokale historicus R.H. Hankinson schreef dat kort daarna de Klan hier werd opgedoekt – al bleef de dreiging van geweld bestaan.

De dreiging van geweld in combinatie met de diepe armoede zorgde ervoor dat velen naar het noorden of westen trokken, op zoek naar een beter

bestaan. Kort na de eeuwwisseling besloten Stephen Raglands dochter Ann en haar echtgenoot Cosby Smith (met wie ze in 1892 trouwde) om met hun zes kinderen de 5000 kilometer lange reis naar Los Angeles te maken, op zoek naar een nieuw leven. Het was een tijd waarin olie en sinaasappelen belangrijker voor de lokale economie waren dan films.

Hun besluit om te verhuizen inspireerde Stephens jongste zoon Jeremiah om ook uit Georgia weg te trekken, samen met zijn vrouw Claudie Ritchie, dochter van een man met de prachtige naam Mattie Turnipseed, en hun groeiende kinderschare. Rond 1910, toen Claudie vijftientig was, gingen ze naar Chattanooga in Tennessee in de hoop daar een beter leven te kunnen opbouwen.

Waarschijnlijk zagen Ann noch Jeremiah hun vader Stephen ooit weer, ook al bereikte hij de relatief hoge leeftijd van 78; hij blies zijn laatste adem uit op 31 oktober 1926 in Paulding County in Georgia.

Jeremiah en Claudie hadden inmiddels vijf kinderen gekregen, waarvan er een bij de geboorte was gestorven. Claudie, die bij de volkstelling als ‘mulat’ oftewel van gemengde afkomst was geregistreerd, werkte bij de hoofdvestiging van Miller Bros, een keten van warenhuizen. Jeremiah had wisselende baantjes, onder andere bij een barbier en als manusje-van-alles bij een saloon, maar vervolgens begon hij zijn eigen kleermakerij. In die tijd hadden zwarte mensen geen toegang tot goedbetaalde banen en konden ze geen lening krijgen. Een eigen zaak beginnen was de enige manier om verder te komen in het leven.

De vrouwen in de familie voedden niet alleen de kinderen op, maar maakten ook beter gebruik van de mogelijkheden die beschikbaar kwamen. Jeremiah's dochter Dora, de oudtante van Meghan, was de eerste Ragland die doorleerde en de eerste die een geschoolde baan kreeg, ze werd onderwijzeres. Haar jongere zusje Lillie deed het nog beter. Ze studeerde aan de University of California, volgde daarna een opleiding tot makelaar en begon haar eigen zaak in Los Angeles. Ze was zo succesvol dat ze opgenomen werd in de Afro-Amerikaanse *Who's Who*.

Hun broers klommen minder ver op: de een werkte als ober, terwijl Meghans overgrootvader Steve de pers van een stomerij bediende in het centrum van Chattanooga. Meghans oom Joseph gaf toe: ‘Onze familie had geen mannelijke rolmodellen.’ Steve trouwde met Lois Russell, de dochter van een piccolo, toen ze veertien of vijftien was. Volgens de volkstelling van 1930

hadden ze een zoontje, Alvin Azell, die Meghans grootvader zou worden, en woonden ze bij Lois' vader James Russell, samen met enkele nichten en huurders.

Toen Alvin oud genoeg was, ging hij naar Cleveland, Ohio, op zoek naar werk. Daar leerde hij Jeanette Johnson kennen, de dochter van een liftbedienende van het vijfsterrenhotel St. Regis. Kort na het einde van de Tweede Wereldoorlog was Jeanette getrouwd met de professionele rolschaatser Joseph Johnson, met wie ze twee kinderen kreeg, Joseph junior en Sandra. Niet lang daarna schaatste Johnson, die van stad naar stad trok om zijn kunsten te tonen, haar leven uit, waarna Jeanette er met haar twee kinderen alleen voor stond. En toen verscheen de charmante en scherp geklede Alvin Ragland op het toneel, die al gauw Jeanettes hart sneller liet kloppen.

Ze trouwden en betrokken een souterrainwoning in een drie verdiepingen tellend gebouw in Cleveland. Hun eerste kind, Doria, Meghans moeder, werd in september 1956 geboren. Kort daarna besloot Alvin te vertrekken en begon het gezin aan de beroemde rit dwars door de vs om een nieuw leven in Los Angeles te beginnen, waar zich al eerder Raglands hadden gevestigd. Hij werkte er eerst een tijdje voor zijn tante Lillie in de huizenverkoop en begon vervolgens een bric-à-bracwinkeltje met de naam 'Twas New in downtown Los Angeles. Alvin was een markante figuur die al snel bekend was bij de andere verkopers. Hij specialiseerde zich in tweedehands designerschoenen en andere modeartikelen, die hij op lokale vlooiemarkten verkocht. Door zijn grote, imposante gestalte trok hij altijd direct de aandacht – en niet altijd op een positieve manier. Eddie Ingram junior, de zoon van een businesspartner, herinnerde zich: 'Hij werd als zwarte man vaak op een echt belachelijke en walgelijke manier behandeld. Hij verzette zich daar zijn hele leven tegen. Hij schaamde zich nooit voor wie hij was en waarin hij geloofde, en het kon hem niets schelen wat anderen daarvan vonden. Hij vocht tegen vooroordelen, maar het ging verder dan ertegen vechten: hij leidde zijn leven zoals hij het wilde leiden.'

In zijn manier van leven was echter niet langer plaats voor zijn vrouw Jeanette, die weer met een baby achterbleef. Hij trouwde op 6 mei 1983 voor een tweede keer, en zijn nieuwe vrouw Ava Burrows, een lerares, baarde enkele maanden later hun enige zoon, Joffrey.

Op dat moment was Doria Ragland zelf al volwassen en had een eigen kind. Twee jaar eerder had ze een dochter gekregen, Rachel Meghan Markle,

geboren op 4 augustus 1981 om 04.46 uur in het West Park Hospital in Canoga Park, Los Angeles. De komst van Meghan zou het verhaal van de familie voor altijd veranderen.

De geschiedenis van Meghans familie, van slaven die katoen plukken onder de brandende zon tot een familielid dat onder het oog van talloze camera's huwelijksgeloften met een prins uit een koninklijk huis uitwisselt, is een buitengewoon verhaal van sociale stijging. En wat een schitterend contrast met het niet zo verre verleden. De laatste Amerikaanse die met een lid van het Britse koninklijke huis huwde, was Wallis Warfield Simpson, die afkomstig was uit Baltimore, Maryland. Hoewel ze twee keer gescheiden was en haar beide ex-echtgenoten nog leefden, stond koning Edward VIII erop met haar te trouwen, ondanks het hevige verzet van de Kerk, de regering en het rijk, die allemaal bezwaar maakten tegen het idee dat een gescheiden vrouw de koninklijke echtgenote werd. Edward VIII besloot daarop af te treden en huwde in juni 1937 met Wallis in een bescheiden ceremonie op een Frans chateau. Het werd de koninklijke romance van de eeuw genoemd, de koning die alles opgaf voor de vrouw van wie hij hield.

Tachtig jaar later. De hertog en hertogin van Windsor, de titels die Edward en Wallis droegen, zouden ongetwijfeld verheugd zijn geweest dat het Huis Windsor de realiteit van echtscheiding inmiddels had aanvaard, maar ze zouden zeker verbaasd zijn geweest dat prins Harry's bruid van gemengde afkomst was. Want Wallis' familie, de Warfields, hadden hun diverse fortuinen verdiend over de ruggen van slaven.

Zelf beschouwden ze zich als goedaardige en verlichte meesters; zo hield Wallis' verre neef Edwin Warfield, die in 1903 tot vijfenveertigste gouverneur van Maryland werd gekozen, diverse toespraken onder de titel 'Slavernij zoals ik die kende'. Maar Edwins tolerantie kende grenzen; tijdens zijn verkiezingscampagne voor gouverneur liet hij zijn geloof in witte suprematie blijken, hij vond dat 'slecht opgeleide zwarten' geen stemrecht moesten hebben.

Wallis groeide in relatieve armoede op – zij en haar moeder waren de arme tak van de rijke familie Warfield – maar ze beschikten wel over zwart personeel: een kindermisje, een butler en dienstmeiden. Ze maakten deel uit van haar leven, maar moesten op afstand van de familie blijven. De eerste keer dat ze de hand van een niet-witte persoon schudde, zo vertelde ze een keer, was toen zij en Edward in Nassau aankwamen en daar verwelkomd werden

door een menigte nadat de hertog van Windsor in de Tweede Wereldoorlog tot gouverneur van de Bahama's was benoemd. Mensen van kleur kwamen gewoon niet voor in de levens van Wallis en haar man, behalve dan om een dienblad met drankjes vast te houden. Wallis kwam uit een klasse, een tijd en een streek waar zij en haar vrienden onbewust en op een nonchalante manier racistisch waren. In brieven en tafelgesprekken gebruikte ze gedachteloos het N-woord en andere denigrerende termen. Toen Wallis geboren werd, in 1896, schraapte Meghans betbetovergrootvader Stephen Ragland een armoedig bestaan bij elkaar als pachter. Het idee alleen al dat een vrouw van gemengde komaf met een prins van een wereldrijk zou trouwen in het verheven decor van St. George's Chapel in Windsor Castle, de plek waar talloze koninklijke huwelijken waren gesloten, waaronder dat van koning Edward VII en, recenter, dat van prins Edward, de derde zoon van de koningin, was ondenkbaar.

Maar Meghans bruiloft was niet het eerste gemengde huwelijk bij de Windsors. In 2004 trouwde lady Davina Windsor met de schapenscheerder, surfer en vader Garry 'Gazza' Lewis, een Maori, een oorspronkelijke bewoner van Nieuw-Zeeland. Het huwelijk werd in een privéceremonie in Kensington Palace voltrokken. Lady Davina, de vierendertigste in de lijn van troonopvolging, en haar echtgenoot waren in 2011 te gast bij het huwelijk van prins William en Kate Middleton. De koninklijke familie knipperde niet met de ogen bij de relatie van de dochter van prins Richard, hertog van Gloucester, met een man uit de op een na grootste etnische groep van Nieuw-Zeeland. Het huwelijk hield echter geen stand – het paar scheidde in 2018.

Het zal niet verbazen dat niet alle leden van de Britse aristocratie zo ruimdenkend zijn. Toen de elegante culinair schrijfster Emma McQuiston, de biraciale dochter van een Nigeriaanse oliebaron, in 2013 met de burggraaf Weymouth trouwde, de erfgenaam van het beroemde landgoed Longleat, luidde de reactie van zijn moeder: 'Weet je wel zeker wat je met een bloedlijn van vierhonderd jaar gaat doen?'

Ironisch genoeg is Meghan zelf niet zo'n buitenstaander als sommigen denken, en haar Europese bloedlijn kan veel langer dan vierhonderd jaar terug gevolgd worden.

Er was, misschien wel onvermijdelijk, vooral belangstelling voor de slavernij in Meghans familiegeschiedenis en voor de manier waarop haar voorouders door hard werken en ondernemingszin een leven wisten op te bouwen in een wrede wereld. Wat minder bekend is, is dat Meghan via haar vaders

familie banden heeft met onder meer de koninklijke families van Schotland en Engeland. Ooit schreef ze: *Biracial zijn is als een wazige lijn die evenzeer onthutsend als inzichtelijk is.* Ze beseftte toen geen moment dat ze zowel het bloed van koningen als slaven door haar aderen had stromen.

Om te beginnen stamt ze in een directe lijn van vijftieng generaties af van Robert I van Schotland, misschien wel de kleurrijkste van alle Schotse koningen. Deze legendarische strijder, beter bekend als Robert the Bruce, moest zich na een nederlaag in een grot verbergen om niet door de Engelse vijand gevangen te worden genomen. In de grot zag hij hoe een spin een web probeerde te weven. De spin probeerde zichzelf omhoog te slingeren aan een lange draad, maar het lukte niet, en dat herinnerde Robert aan zijn eigen falen op het slagveld. Hij gaf de spin nog één kans. Als het hem bij de volgende poging lukte zich omhoog te slingeren, dan zou Robert nog een laatste slag wagen om zijn land te bevrijden.

De spin triomfeerde, net als Robert the Bruce, die de Engelsen in 1314 versloeg in de bloedige Slag bij Bannockburn. Hij bleef koning tot zijn dood in 1329 en werd een van de succesvolste en geliefdste koningen van Schotland.

De fascinerende verbinding van Meghan met die verre wereld van koningen gaat via haar vaders familie, de Markles, wier bloedlijn een verhaal vertelt dat door zo velen wordt gedeeld – voorouders met wortels in de Oude Wereld, die naar het westen voeren op zoek naar een beter leven.

De Markles, die uit Duitsland en Nederland stammen, woonden generaties lang in Pennsylvania, waar ze de kost verdienden als boeren, kalkbranders, timmerlieden, mijnwerkers, soldaten en, in het geval van Meghans overgrootvader, de reus Isaac 'Ike' Markle, als brandweerman bij de Pennsylvania Railroad Company. Ikes zoon Gordon Arnold Markle, Meghans grootvader, begon een tankstation, werkte in de schoenenindustrie, en kreeg een kantoorbaan bij het postkantoor van het stadje Newport in Pennsylvania. In maart 1941, enkele maanden voordat de vs bij de Tweede Wereldoorlog betrokken raakten, trouwde hij met Doris Mary Rita Sanders, die uit New Hampshire afkomstig was. Na de aanval op Pearl Harbor in december werd Gordon opgeroepen voor dienst, en nog diezelfde maand ging hij naar de Hickam Air Force Base in Honolulu op Hawaï. Vanwege de oorlog tussen Japan en de Verenigde Staten schoof Doris haar ambitie om actrice te worden op de lange baan. In plaats daarvan werd ze huisvrouw.

Het is de lijn van Meghans grootmoeder Doris die rechtstreeks op onder meer de Schotse koningen teruggevoerd kan worden. Haar voorouder Roger Shaw bracht het stroompje blauw bloed van Meghan naar Amerika. Roger was de zoon van een wijnkoopman en schipper uit Londen. Rond 1637 vertrok hij uit Plymouth in het zuidwesten van Engeland en voer naar Massachusetts. Zoals vele jonge mannen zag Roger Amerika als een land van beloften en mogelijkheden. Dankzij zijn vaders invloed gaven de autoriteiten hem een vergunning voor 'de verkoop van wijn en alle soorten sterke dranken aan christenen en indianen, naar eigen inzicht en in rechtvaardige en dringende gevallen, en anders niet'. In de loop der jaren wist hij flink wat land te vergaren en werd boer en een gewaardeerde steunpilaar van de gemeenschap.

Via Roger Shaws familie, die afkomstig was uit Yorkshire in het noorden van Engeland, vinden we de link met koningen. De Shaws waren gerespecteerde grondbezitters en in 1490 trouwde een lid van de clan, James Shaw, met Christina Bruce, de erfgename van sir David Bruce, zesde baron van Clackmannan, een directe afstammeling van Robert the Bruce, en daarmee degene die de koninklijke connectie vormt.

Doris heeft nog meer interessante koninklijke connecties in haar stamboom, en wel via haar voorouder Mary Bird, wier naam te vinden is in het huishoudarchief van Windsor Castle van 1856; ze werkte er waarschijnlijk als dienstmeid. Dat leidt tot de bevredigende gedachte dat Mary's nakomeling als een moderne Assepoester met haar eigen prins ging trouwen.

Er zijn nog meer connecties met koningen en Engeland. Meghan stamt namelijk ook af van de Engelse immigrant Christopher Hussey, die op het walvisvaarderseiland Nantucket woonde, voor de kust van Massachusetts. Een andere voorouder was dominee William Skipper, die in 1619 in New England voet aan wal zette. Vooral de lijn van William Skipper is fascinerend. Door zijn koninklijke afstamming en band met de familie Markle gaat Meghan volgens de in Boston gevestigde genealoog Gary Boyd Roberts in vierentwintig generaties terug op de middeleeuwse koning Edward III. Die werd in 1312 geboren op Windsor Castle en regeerde vijftig jaar met succes over Engeland, tot aan zijn dood in 1377.

Het onderzoek van Roberts wees ook uit dat Meghan een verre verwant is van de meeste Europese koninklijke families, en wel via haar Engelse voorouder Margaret Kerdeston, die in de vijftiende eeuw leefde en grootmoeder van vaderszijde was van Anne van Foix-Candale, koningin van Hongarije

en Bohemen. Er zijn nog meer, vooral zijdelingse koninklijke connecties. Skippers voorouders sir Philip Wentworth en Mary Clifford zijn verre verwanten van Harry's moeder prinses Diana en van de koningin-moeder. Als gevolg van onderlinge huwelijken in de koninklijke familie stamt prins Harry volgens Roberts via meer dan tweehonderdveertig lijnen af van Margeret Kerdeston, zodat de prins en zijn bruid verre verwanten zijn.

Gary Boyd Roberts zei over Meghan: 'Een groot deel van de Amerikaanse en Engelse geschiedenis is terug te vinden in haar veelzijdige afstamming.'

Uiteraard zullen veel mensen met Europese voorouders ergens een koninklijke voorouder hebben, maar voor Meghan kregen dergelijke banden natuurlijk een nieuwe betekenis. Haar gemengde Europese en Afro-Amerikaanse erfenis herinnerde haar, vooral toen ze opgroeide, eraan dat ze anders was, dat ze zich onderscheidde. Het was iets wat ze leerde onder ogen te zien en te waarderen.